

VIMS MOKYKLOS
BENDRUOMENĖS
LAIKRAŠTIS

2023 m. pavasaris-vasara, Nr. 18

skaitykite:

MARTA, 11 KLASĖ	P. 3
PATRICIA, 10B KLASĖ	P. 4
VILDANE, 6B KLASĖ	P. 5
GUSTĖ, 10B KLASĖ	P. 6
SIMAS, 8B KLASĖ	P. 7
GABRIELA, 10B KLASĖ	P. 8
ANONIMINĖ APŽVALGA	P. 9

MOKSLO METŲ APŽVALGOS

Marta Misiūnaitė

„Išdrįskit nesislėpti po anonimiškumo kauke.“

Tokia žinutė iš mokytojo Igorio, paskutinį kartą šiais mokslo metais inicijuojančio mūsų mokyklos žurnalo leidimą, iš karto krito į akį, kai žurnalistų paprašė parašyti refleksijas apie besibaigiančius metus. Juk visą laiką būtent tai ir dariau – ramiai ir patogiai slėpiausi už redaktorės rolės, kuri man visuomet užtikrindavo anonimiškumą. Anaipol, taip staigiai artėjančios vasaros atpučiamas atsipalaidavimas, o gal ir paprasčiausias noras pasidalinti savo mintimis privertė mane pačią šį bei tą parašyti, o ne tik ištaisyti.

Daug kam ne paslaptis, kad tai mano pirmieji metai VIMS, dėl to, galbūt, kai kuriems jūsų mano įžvalgos pasirodys dar kiek naivokos, o gal kaip tik leis į mūsų bendruomenę pažvelgti kitaip, naujomis akimis.

Kad ir kaip stebėtinai skamba, šie mokslo metai man buvo patys ramiausi. Matyt, dabar galvojate: „Tai aišku, lengva tau sakyti, kai vienuoliktokai tiesiog spindi, žvilga savo atsipūtimu, o per matematikos pamokas jiems tai „pas daktarus“ prisireikia, tai į žygį išsiruošia, tai žadintuvas ryte nepažadina.“ Tiesą pasakius, galbūt net ir neklustumėt. Žinoma, visus metus mums, vienuoliktokams, į ausis zirzė dėl besiantinančių egzaminų, asmeninių kompetencijų, įvairių (ne)pasiekimų, uniformų ir dėl begalės kitų dalykų. Tačiau net jei ir mūsų klasė nežiba savo rezultatais, džiaugėmės paruošę daug malonių atsiliepimų susilaukusią šimtadienio šventę dvyliktokams, kurie, priešingai, pasiekimus ir laurus, panašu, skina ir už mus.

Pasidžiaugti galiu ir tuo, kad per biologijos ir chemijos pamokas per kelis mėnesius atlikom daugiau praktinių bei laboratorinių darbų, nei per visus praėjusius dešimt metų sudėjus, o per literatūros pamokas stebėtinai nesislorėjo užmigti – ir net ne dėl to, kad dažniausiai trūko miego, o labiau dėl to, kad, pasirodo, klausytis mokytojo nebūtinai turi būti nepakenčiamai nuobodu.

Greičiausiai dėl to paties mūsų klasės pomėgio papoilsiauti dar supratau ir išmokau vieną lietuvių kalbos ir literatūros mokytojo labai mėgstamą frazę „kultūrinis vakuumas“, kuri per pamokas, mūsų pačių dėka, skambėjo dažnai. Negaliu šioje vietoje nepritarti mokytojui, kad mums kiek stinga kultūrinės nuovokos bei įpročio platinti akiratį, kas tiek įvairovės siūlančioje mokykloje skamba kiek ironiškai. Tačiau nesijaudinkite, jei jau skaitote VIMS laikraštį, kad ir pirmą kartą, kultūrinis vakuumas jums gresia menkiausiai.

Galiausiai, labiausiai nuliūdinsi šių metų nesėkmė, padariusi tiek finansinės, tiek emocinės žalos, buvo 5 centais pabrangę kaimyninio „Lidl'o“ kibinai (mokyklos valgyklos kainų-kokybės balansas, deja, su parduotuve dar nekonkuruoja).

Na, o jei kažkam jau sukėliau nerimą ar dvejonę – „tai kaip čia dabar tiems mokiniams įtikti?“, iškart galiu nuraminti – nesijausdama gerai šioje aplinkoje nebūčiau parašius tokios recenzijos.

Patricia Vosyliūtė

Mano mokslo metai prasidėjo kelione. Gal todėl grįžusi į mokyklą nejaučiau to „pirmosios savaitės jauduliuko“ ir visiškai nenučiuokiau, kiek džiaugsmo, nerimo ir liūdesio patirsiu šiais mokslo metais. Vos tik pravėriau mokyklos duris, ir grįžo supratimas, kokią didelę vietą mano gyvenime užima mokykla. Pirmosiomis savaitėmis atrodė lyg skrajočiau padebesiais, jokių kontrolinių, jokių egzaminų, jokio nerimo. Širdyje gyvavo vasara. Tačiau metinis projektinis darbas atvėrė akis ir supratau, jog šie mokslo metai tikrai nebus saldūs. Begalės atsiskaitymų, ruošimasis kembridžo egzaminams ir PUPP patikrinimams, metinio darbo rašymas turėjo savuosius padarinius. Kartais net tekdavo aukoti miegą, pertraukas, gerą laiką su draugais, bet tai tik mažoji dalis mokyklos gyvenimo.

Dažnai mokykla asocijuojasi su nerimu ir sekinančiais darbais, tačiau kodėl visi pamiršta paminėti tą džiaugsmą, gerą nuotaiką ir juoko akimirkas? 10B klasė visada asocijavosi su maištaujančiais mokiniais, išdaigomis ir mokytojų nusiskundimais. Tačiau būtent tai ir padarė šiuos mokslo metus šviesesnius. Pokalbiai su mokytojais apie gyvenimą už mokyklos ribų, telefonų slapstymas ir pagavimai nusikaltimo vietoje visiems primins, jog būtent tokia klasė ir buvo 10B. Tačiau, kaip veiksmas lygus atoveiksmiui, taip ir išdaigas nuolat lydėdavo mokytojų laiškai.

Metai neapsiėjo be konkursų ir olimpiadų, verčiančių išeiti už komforto zonos, išvykų ir ekskursijų, suartinusių klasę. Buvo ir įdomių kūrybinių užduočių. Labiausiai įsiminė filmuko filmavimas apie mikrorajonus. Ir visai neseniai bene labiausiai patikusi užduotis – skambinti mylimam žmogui ir jam padėkoti, nieko nepranešus.

Gal ir atrodo ta mokykla kaip kalėjimas su daug taisyklių, keliančių pyktį. Bet kai apsidairai aplinkui, supranti, jog tave supa žmonės, su kuriais augi kartu. Kartu kylat ir krentat, džiaugiatės ir liūdit, o bėgant metams net supranti, jog klasė kaip antra šeima. Būtent šie mokslo metai parodė, kokia vieninga gali būti mano klasė ir kiek daug džiaugsmingų akimirkų kartu su klasiokais nešiojuosi širdyje.

Vildane Ak

Prasidėjo vasara. Net nepastebėjau, kaip greitai praėjo šie mokslo metai. Tiesą sakant, jie buvo vieni linksmiausių mokslo metų mano gyvenime. Bet kodėl būtent šie?

Pirmiausia, žurnalistikos būrelis. Niekada negalvojau, kad galėčiau į jį patekti, kadangi man žurnalistika buvo neįdomi ir sunki tema. Nenoromis paklausiau savęs, kodėl negalėčiau pabandyti pamėgti žurnalisto darbą? Taigi rudenį prisijungiau prie kitų žurnalistų. Pirmą kartą buvo kiek keistoka būti toje pačioje erdvėje su žmonėmis, su kuriais nelabai bendrauju. Ypač todėl, nes buvau vienintelė šeštokė. Bet po kurio laiko man išties pasidarė jauku. Taigi, ačiū visiems žurnalistams ir mokytojui Igoriui.

Antra, išvykos ir draugai. Lyginant su praeitais metais, šiais išvykų buvo daug daugiau. Aišku kaip dieną, jog praeitais taip buvo dėl pandemijos, bet vis tiek šiais metais galėjai pajusti tikrą išvykų skonį. Viena iš man svarbiausių šių mokslo metų išvykų yra į Estiją. Per 2 dienas 5, 6a, 6b ir 7b klasės patyrė daug ko ir atsimena visa tai lyg viskas įvyko prieš 2 dienas. Norėtusi, kad tokių išvykų kaip į Taliną būtų kuo daugiau.

Baigdama norėčiau pasakyti paskutinį ir svarbiausią dalyką, dėl kurio galiu patekti į didelę bėdą. Šie mokslo metai būtų tobuli, jei kai kurie mokytojai būtų smagesni ir ne tokie pikti. Kai kurie mokytojai nesupranta vaikų ir pyksta ant kiekvienos jų padarytos klaidos, kabinėjasi prie kiekvienos detalės. Viena klasiokė norėjo dar kartą pasitikslinti, kaip reikia atlikti darbą, bet mokytoja apibarė, kad neklauso. Taigi vienintelis prašymas yra nepykti ant mokinių dėl mažos klaidelės.

O šiaip ši mokykla, mokytojai ir dauguma mokinių yra nuostabūs. Tikiuosi viskas liks taip pat :)

Gustė Kručkaitė

Namas, esantis priešais mokyklą, yra tikra kačių landynė – jau mintinai išmokau, kuriuose languose galima juos pamatyti. Neretai ryte traukdama į mokyklą patikrindavau, ar jie ir vėl stebi praeivius, ir net pradėjau jų buvimą ar nebuvimą sieti su tos dienos sėkme – jei bent vienas iš katinų tupėdavo savo poste, diena turėdavo būti gera.

Praeitą mėnesį pastebėjau dar vieną katiną, tačiau jį galima pastebėti tik pro matematikos kabinete esantį langą. Prieš prasidedant pamokai, žiūrėdavau, kaip jis tingiai prausiasi arba tiesiog stebi, kas vyksta apačioje. Ilgainiui jis pats to nežinodamas tapo mano kompanionu – juk tikimybė jį pamatyti tėra lygi pusei, o man kažkokiu nesuvokiamu būdu pavyko tinkamu metu pažvelgti reikiamon pusėn.

Šie mokslo metai mums buvo kupini spaudimo, pokyčių ir reikalavimų. Dar neseniai atrodė, jog studijos yra labai tolimas dalykas ir kad dėl jų dar galima nesijaudinti, tačiau mes jau turėjome pasirinkti, ką mokysimės kitais metais, ir ne kartą išgirsdavome nepatogiai verčiantį pasijausti klausimą: „Ką planuoji studijuoti?“. Nemažai aplinkinių įsivaizduoja, jog mes jau suplanavome savo ateitį ir esame dėl jos užtikrinti. Tačiau tokių kryptingų žmonių yra itin mažai, o aš tikrai nesu viena iš jų – mano studijų planai yra blankūs ir dar nesiruošia ryškėti. Kai imu rinktis tarp humanitarės ir mokslininkės karjeros, man ima suktis galva ir nusprendžiu, kad tai nuspręsiu kažkada vėliau. Tačiau ką daryti, jeigu laikas taip greitai tirpsta?

Priimti svarbius sprendimus, kai tau tėra septyniolika, tikrai nėra paprasta. Kartais pagalvoju, kad būti vienu iš namo katinų būtų daug mieliau – juk jie neturi jokių atsakomybių, jie tik šildosi prieš saulutę ir laukia, kol šeimininkas juos pamaitins. Gal šis namas stovi priešais mokyklą ne be reikalo – gal visų tų katinų sielos taip pat kadaise priklausė nervingiems dešimtokams, kurie kažkada seniai buvo patekę į tokią pačią situaciją. Galbūt jie tyliai mane palaiko, kai aš pro juos praeinu, nes tikrai žino, kad šis laikotarpis nėra amžinas.

Simas Vėgėlė

Paskutinį VIMS žurnalistų laikraštį išleidome dar kovo mėnesį. Žurnalistams buvo duota laiko pailsėti ir atsitiesti po 10 klasės PUPP egzaminų, aštuntokų stojamųjų bei kitų atsiskaitomųjų darbų. Po ilgos pertraukos žurnalistai, paskatinti mokytojo Igorio, sugrįžta. Mūsų buvo paprašyta parašyti po mokslo metų pasiekimų, pamąstymų bei kitų išvalgų refleskiją.

Šie mokslo metai man buvo sunkiausi iki šiol buvusiųjų. Teko pakeisti net du klasės vadovus, išvysti mokytojų rokiruotes, o tai tikrai vertė ieškoti naujų išeičių, surasti bendrą kalbą ir sutarti su mokytojais „naujokais“, tačiau turiu pripažinti (ir drįstu teigti, jog kalbu klasės vardu), jog, gavę naujus dalykų mokytojus, nei vienu nenusivylėme ir per daug nenusiminėme. Metai buvo sunkūs ir dėl padidėjusio kontrolinių ir egzaminų krūvių. Mokslo metų pradžioje aštuntokai laikė NMPP testus, stojamuosius į šią ir kitas gimnazijas bei įvairių mokytojų kassavaitinių savarankiškų darbų rašymą, o tai išsunkė mus prieš finišo tiesiąją – vasarą.

Norėčiau pasiskųsti ir pakilusiomis valgyklos bei bufeto kainomis, išlūžusiu mokyklos kiemo krepšinio lanku bei kažkokiu dideliu nesusipratimu trečiame aukšte. Todėl visų žurnalistų vardu kviečiu VIMS administraciją išgirsti mokyklos balsą ir įsiklausyti į mokinių pageidavimus.

Kai kurių dalykų mokytojus kviečiu šypsotis daugiau nei vieną kartą per dieną, o savo asmeninės įtampos ir pykčių nelieti ant ateinančių mokytis moksleivių, nes mokiniams pavasario pabaiga – ne ką lengvesnė nei pedagogams. Todėl nuoširdžiai linkiu tai vienai mokytojai (bei likusiems kitiems mokytojams) per vasaros atostogas pailsėti, praleisti laiko su šeima bei, aišku – pakeliauti po Lietuvą.

Jūsų Simas ;)

„Mes jau dešimtokai!” – tai pirmoji frazė, nuskambėjusi iš mano klasioko lūpų, susitikus rugsėjo pirmąją, lygiai prieš devynis mėnesius. Ir kas galėjo pagalvoti, kad tie devyni mėnesiai prabėgs kaip taip greitai ir nepastebimai...

Jeigu kas nors paklaustų, kokie vis dėlto šie metai buvo man, tikriausiai daug negalvodama atsakyčiau – tai buvo sunkiausi mokslo metai ir jokia būdu nenorėčiau jų kartoti. Tačiau dabar imu suprasti, kad nebuvo jie jau tokie ir blogi. Taip, jie išsekino emociškai, pareikalavo daug įtampos ir bemiegių naktų, sukėlė daug streso. Bet juk buvo ir šypsenų, juoko, daug apsikabinimų ir šilumos. Turbūt vien dėl šio kontrasto dar labiau suartėjome su klasiokais, ėmėme palaikyti vieni kitus. Tad kad ir kaip norėčiau peikti šiuos metus, sąžinė to daryti neleidžia, nes vis dėlto jie sutvirtino mūsų klasę ir dėl to labai džiaugiuosi.

Turbūt ir taip aišku, kad dešimtokams visus metus zujo mintys apie artėjančius projektinius darbus, PUPP ir kembridžo egzaminus. O dar ta atnaujinta programa sugriovė visus artėjančių metų planus. Taigi, metai buvo tikrai ne iš lengviausiųjų. Bet supratingi mokytojai, tokie kaip lietuvių kalbos ir literatūros mokytojas Igoris, mokyklos vadovė Jolanta ir etikos mokytojas Gintaras, „traukė“ mūsų pervargusias sielas savo neįprastomis ir įdomiomis užduotimis, neišsenkančiais pokalbiais, pasivaikščiojimais po miestą bei kavos ir arbatos pertraukėlėmis. Vien dėl jų išlikome motyvuoti siekti geriausių rezultatų, dalyvauti olimpiadose ir nepamiršti poilsio, kuris yra taip nuvertinamas.

Negaliu nepaminti ir mūsų mėgstamiausios frazės „įžymioji 10b“. Ne paslaptis, kad kiekvienais mokslo metais turime tradiciją ką nors prisidirbti. Taip atsitiko ir šiemet. Tik tų kliurkų buvo daug daugiau, nei tikėjausi. Kad pasimokytime iš savo poelgių, vieni turėjo rinkti papildomų socialinių valandų, kiti laistyti gėles ar sodinti kaktusus, o tikriausiai skaudžiausia nuobauda – uždraudimas eiti į „Lidlą“, nes kaip gi mūsų „šeimyninės“ pietų pertraukėlės be „Lidlo“ bandelės. Bet spėkit, argi kažkas pasikeis? Tikriausiai kad ne. Tad kitais metais būkite pasiruošę eiliniams mūsų „pokštams“.

Taigi, šie metai buvo savotiški ir neįprasti. Tačiau šie metai leido daug ką suprasti ir išmokti. Išmokome palaikyti vieni kitus, suvokti savo klaidas ir atsiprašyti bei ieškoti kompromiso ir sprendimų, kurie tiktų visiems. Tad nors jie ir buvo sunkūs, esu dėkinga už kiekvieną pamoką, kurią išmokau būtent jų dėka.

Gegužės 31 d., 2023

Vilnius

Šeštos valandos žadintuvo skambutis, o aš vis dar lovoje.

Septintos valandos žadintuvo skambutis, o aš, vis dar lovoje.

Viena valanda miego trūkumo paauglio kognityvines funkcijas sumažina trisdešimčia procentų.

Šį trečiadienį operuosiu minus dvidešimčia procentų savo kognityvinių funkcijų.

Pro langą pažiūrėjus jaučiu planetos pašaipą.

Pašaipiai kaip pikta mokytoja į mane žvelgia saulė, įžūliai, kaip skambutis į pamoką, man čiulba paukščiai.

Aš gamtos vaikas, aš miškų vaikas, bet aunuosi batus žinodama, kad juos ateinančias devynias valandas valkiosiu nuzulinta mokyklos koridorių grindų danga ir dulkėtais mano miesto šaligatviais.

Einu pro mokyklos duris ir jas atidarius sucypęs skambutis irgi iš manęs šaiposi.

Aš žinau, nes aš jį pažįstu ir jis mane pažįsta.

Su juo šnekučiuojuosi dažniau nei su močiute, seneliu ir pusbroliu kartu sudėjus.

Bet as jokių būdu nesiskundžiu, nes tai - nebrandu.

Ramūs ryto garsai ir saulės spinduliai, užtinę veidai ir prikimę klasiokų balsai.

Aš dėkinga už ramius rytus.

Pamokos lekia, o man vis sunkiau palaikyti tas mano minusines kognityvines funkcijas.

Bet aš tyliu,

nes meilė geresnė,

meile kantresnė,

meile tvirtesnė.

Nežinau, ar aš pabaigiau dienos pamokas, ar jos pabaigė mane.

Šianden vėl eilinį kartą užmigau troleibuse.

Suku ratus viešu transportu ir savo dienomis:

tos pačios stotelės, tie patys žmonės.

Bet aš turiu teisę į tuos ratus, aš nerizikuoju.

Aš atsakinga pilietė,

aš pareigingą mokinė,

aš kalbi mergaitė,

aš linkus ginčytis,

aš tokia, ir tokia, ir anokia,

tik paskaitykite Tamo pastabų skiltį.

Bet aš jokių būdu nesiskundžiu, nes tai būtų nebrandu.

Autobuso bendražygiai ir nesisveikinantys kaimynai.

Pietvakariniai spinduliai ir obelų medžiai, primena, kad viskas taip, kaip turi būti.

Dar trys savaitės, dar pakentėk prašau truputį.

Paprašau vasaros palaukti manęs, sakau, kad dar turiu ką nuveikti, atsiskaityti, parašyti.

Ji netikėjo ir atėjo. Pikta.

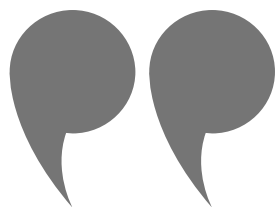
Nieko, aš ir vasara senos draugės, kažkaip susitaikysim.

Bet turiu daug priekaištų pavasariui, kodėl leido obelīm žydėti per sesiją?

Ankstyva gegužė snigo obelų žiedais.

Mano lietuviškom sakurom nukloti pakeliai.

Lietuviai gimę būti obelų vaikai, tai kodėl manęs, gegužę, nepalaukei, kodėl atėjai ir išėjai?

turinį kūrė:

- Vildanė Ak (6B)
- Simas Vėgėlė (8B)
- Gabriela Vosyliūtė (10B)
- Patricia Vosyliūtė (10B)
- Gustė Kručkaitė (10B)
- Marta Misiūnaitė (11)
- Anonimas

buvo šalia:

Vida Tumėnaitė-
Berniukevičienė
Indrė Matušauskienė
Igoris Zujevas